

Emilie 7 år... og er Hjerteroperert

Emilie bor i Oslo, men hun savner sine bedsteforældre og kusine, der bor i Nordnorge. Emilie har et specielt hjerte, hun har pacemaker. Det er godt for hjertet at løbe og at le, men mest glad er hjertet, når Emilie rejser til familien i juleferien.

Emilie 7 år... og er hjerteoperert

Jeg er Emilie.

Jeg liker å tegne og leke.

Jeg skal male!

Jeg liker å tegne
ting jeg kan klippe ut.

Og jeg liker å tegne mennesker.

Jeg er operert tre ganger.

Jeg får hilse ordentlig. Velkommen.
Nå setter vi den på fingeren.

I vanlige hjerter er det to
hjerterkammer og to andre kammer.

Jeg har alle fire rommene.

Men det ene hjertekammeret
har blitt for lite.

Derfor måtte jeg bli operert.

Jeg synes ikke det er skummelt, —
— for de som gjør operasjoner, de er
flinke til det. De er jo opptrent.

Man kan ikke bare be
en på gata operere meg.

Da blir det farlig, tror jeg.

Jeg bor på Kampen i Oslo
med mamma.

Det eneste jeg savner,
er familien i Nord—Norge.

Etter sommerferie og vinterferie
når vi har vært i Nord—Norge, —

— tenker jeg på dem veldig ofte.
Morgen og kveld.

Kusinen min Kristina er åtte år.
Vi er veldig gode venninner.

Kristina bor på Bjorelvnes.

Men heldigvis har jeg
min venninne Kaja her i Oslo.

Vi tegner og leker sammen.

—Nå har jeg nok.
—Det kan du kaste ut fra vinduet.

Det var ikke akkurat den trillegreia.
Hva er vanskelig?

—Av lek eller andre ting?
—Av lek.

Stikkball, for jeg vil ikke
at den skal treffe pacemakeren.

Av og til glemmer hjertet mitt
å slå, og da trenger det hjelp.

Det kan ikke kroppen fikse selv,
så den må ha hjelp av pacemakeren.

Pacemaker er bra.
Det kjentes bra ut.

Det var godt å kjenne
at man virkelig kunne løpe igjen.

Deilig!

Når jeg er i aktivitet,
kan min egen puls slå inn.

Når jeg er dårlig,
kan pacemakeren hjelpe til.

Når kroppen blir utslitt,
slår hjertet ujevnt.

Da må pacemakeren komme
og få til jevne dunk.

—Hvor mange har et dyr hjemme?
—Jeg har en hund.

Jeg trenger litt mer væske i meg.
Jeg vet ikke helt hvorfor, —

— men jeg skal i hvert fall ha
mer å drikke.

Når læreren sier vi skal ta vekk
flasken, trenger ikke jeg det.

Noen smugdrikker i timen, og det får
de ikke lov til. Men jeg kan det.

Derfor har jeg en liten forskjell
også, med å være hjertebarn.

Jeg tegner mye med Kaja.

Men én ting tegner jeg alene:
min egen verden.

Jeg har jo en liten verden inni meg.

Lungene er to barnehager. Blod—
årene er der bilene kan kjøre.

Nå er pacemakeren
en kafé inni kroppen min.

Da sender vi litt av maten til
hjertet, for hjertet er en skole.

Da trenger de jo mat der.

Når jeg kommer hjem fra den ekte
skolen, ringer jeg til bestemor.

Hallo?

Hei!

Bestemor savner jeg
med maten og sånn.

Og bestefar savner jeg
fordi han er veldig morsom.

Vi har det varmt vi også.
Men jeg savner dere så veldig.

Jeg går på jazzdans en gang i uken.
Vi lærer trinn, og det liker jeg.

Før jul skal vi ha oppvisning,
og det gleder jeg meg til.

Det blir på en ordentlig scene.
Etter det er det juleferie.

Hopp, hopp, vask, vask. Så legger vi
oss ned, for da er vi helt utslitt.

Takk for i dag!

I juleferien drar vi
til familien nordpå.

Jeg skal på årets siste
pacemaker—kontroll.

—Neste stopp er Rikshospitalet.
—Dit skal vi!

Vi skal se litt på hjertet ditt.
Etterpå tester vi pacemakeren.

Jeg syns ikke det er skummelt, for
jeg har vært der mange ganger før.

Jeg er kjent med legene,
og de hjelper meg bare.

Det er pacemaker—boksen din.
Den gir en impuls til hjertet.
Så slår hjertekammeret ditt.
Kan du gjøre noe
sånn at hjertet blir glad?
Ha—ha—ha.
Nå er det tid for juleoppvisning.
Sminke og kostyme er klart, —
— så jeg har tid til
å tegne i garderoben.
("It's A Hard—Knock Life" fra Annie)
Kanskje hun kjørte fra Nord—Norge?
Endelig ferie! På sikkerhets—
kontrollen må vi gi beskjed.
Hun har pacemaker.
Jeg kan ikke gå gjennom magnet—
portene. De har sterk magnet.
Og de greiene de bruker,
har enda sterkere magnet.
—Har du gjort dette før?
—Ja.
Sterke magneter kan slå av pace—
makeren, så jeg må holde meg unna.
Velkommen ombord
på denne flygningen til Bardufoss.
Jeg kjeder meg aldri
når jeg kan tegne.
Jeg tegner
selv om jeg får dotter i ørene.

Ha det bra!
—Hvor er bestemor og bestefar?
—Velkommen.
Velkommen hit.
Har du hatt en fin tur?
Når jeg ser huset til
bestemor og bestefar, tenker jeg:
Endelig er jeg der!
Emilie, se her.
Når jeg møter Kristine,
føles det litt rart.
Hun har forandra seg noen ganger.
Blitt litt større,
for hun er ett år eldre enn meg.
Hadde jeg hatt bukse,
hadde jeg klart å komme lenger ned.
Men dagen etter
kjennes det ikke rart lenger.
Vi skal gjøre mange ting sammen.
Først skal vi
finne vårt eget juletre.
Ser dere et tre
som er merka med plastpose?
Ja, der!
Englene synger høyt i kor,
synger om fred på vår jord.
—Vær så god.
—Takk skal du ha.

Så baker vi pepperkaker.
Og mens vi venter på kakene, —
— får Kristina høre den nyeste
spøkelseshistorien fra Oslo.
Så kjørte vi bussen forbi huset.
Det var akkurat bare der det var lyn.
Og malingen hadde begynt å sprekke.
Så gikk vi inn.
Det var et menneskehode,
men litt skjelett også.
Hun hadde på en kjole
med brunrøde flekker rundt omkring.

Bø!
Hvorfor er det så mørkt kvart på tre?
Fordi lyset har gått ute.
Jeg er'ke vanlig,
men hvem er vel det?
Jeg har det råbra,
det kan du vel se.
Du kan kalle meg for sprø eller rar,
men sånn er jeg, og sånn er det.

Copyright (C) NRK